HABITATGE

Catalunya registra 43 desnonaments cada dia

La llei 24/2015 contra els desallotjaments, que ara ha impugnat el PP, havia evitat des del gener 639 desnonaments a Barcelona, segons l'alcaldessa Colau

D. MARCHENA Barcelona

"Esperava que no em desallotgessin i continuar vivint a casa meva amb un lloguer social gràcies a la llei 24/2015. Ara, després del recurs d'inconstitucionalitat del PP, espero la imminència dels intents de desnonament"... Catalunya registra uns 43 desnonaments al dia, segons la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i l'Aliança contra la Pobresa Energètica, que ahir van presentar les mesures amb què lluitaran per la llei 24/2015, "la norma contra els desallotjaments que va néixer al carrer i que defensarem al carrer".

Els portaveus d'aquestes entitats, Carlos Macías i Maria Campuzano, van rebre al matí el suport de la Taula del Tercer Sector, de les associacions de veïns i del col·lectiu Bombers Indignats ("Rescatem persones, no bancs", deien les seves samarretes). Malgrat la contundència amb què tots van elogiar "la llei més efectiva a l'hora de fer real l'article 47 de la Constitució" (dret a un habitatge digne), les paraules més reveladores van ser de dues persones anònimes.

La Txell ha evitat que la desnonin de casa seva, on cuida una familiar de 92 anys amb Alzheimer, gràcies a la llei 24/2015. La suspensió que comporta el recurs del PP no podrà aplicar-se retroactivament a les persones que ja han arribat a acords amb les entitats financeres, com ella. Altres ciutadans, com en Jordi, l'autor del paràgraf entre cometes inicial, no seran tan afortunats. Aquest aturat esperava seguir un camí semblant, però no podrà pel recurs d'inconstitucionalitat.

"Necessitem més lleis com aquestes i no menys, com pretén el PP", va denunciar a la tarda l'alcaldessa Ada Colau després de reunir-se amb Macías i Campuzano. Gràcies a la normativa ara en dubte i només des del gener, Barcelona ha aconseguit frenar 639 desnonaments i que la banca li cedeixi o li vengui a preus inferiors als de mercat 550 pisos per destinar-los a habitatge social. Però només amb testimonis com els de la Txell o en Jordi s'entreveu el que això suposa. L'Ajuntament també ha esgrimit la llei per obrir 17 expedients sancionadors contra bancs i grans propietaris (es a dir, amb 15 pisos de 80 m² o més) que van instar desnonaments sense oferir reallotjaments o lloguers socials.

XAVIER CERVERA

Maria Campuzano, Carlos Macías i l'alcaldessa Ada Colau es van reunir ahir

La Generalitat, entitats socials i ajuntaments debaten avui com suplir el buit dels articles impugnats de la 24/2015

Les entitats socials que van promoure i van aconseguir que el Parlament de Catalunya aprovés per unanimitat la llei 24/2015 es reuniran avui amb el president de la Generalitat, Carles Puigdemont, i alcaldes de tot Catalunya per estudiar com suplir el buit dels articles impugnats. La PAH i l'Aliança contra la Pobresa Energètica recorden que continuen vigents altres apartats capitals de la llei, com els que lluiten contra la pobresa energètica i impedeixen que les famílies vulnerables es quedin sense llum, aigua o gas.

Les entitats que han fet bandera de la lluita contra els desallotjaments exigeixen que la Generalitat aprovi ja el conveni amb les companyies per aplicar la llei i que s'imposin sancions d'ofici a les empreses que, malgrat tot, deixin a les fosques o sense subministraments bàsics persones en risc d'exclusió social. Un altre dels punts que es posarà sobre la taula durant la trobada d'avui serà la "substitució d'unes eines per unes d'altres", és a dir, les alternatives per reprendre el camí de la 24/2015. La PAH s'ha conjurat perquè el dret a l'habitatge centri els debats electorals. De moment, ja ha aconseguit que tots els partits amb opcions de triomf a les eleccions es comprometin a retirar el recurs. Tots, menys el PP.●

Esplugues eliminarà els noms franquistes dels seus carrers

JOSE POLO Esplugues de Llobregat

L'Ajuntament de Esplugues de Llobregat ha començat un procés participatiu per substituir els noms dels punts de la ciutat dedicats a persones relacionades amb el franquisme. Seran quatre els carrers que veuran com els renoven el nom en primera instància: els de Melcior Llavinés, Gaietà Faura i Josep Català, alcaldes durant el franquisme, i el de Manuel Riera, metge del municipi durant la dictadura. Podrien no ser els únics. Fins al 30 de juny els ciutadans poden adreçar-se al Consistori per registre o mitjançant el web municipal per proposar carrers que podrien ser objecte de canvi de nom. S'haurà d'aportar documentació que acrediti la vinculació dels sobrenoms amb la dictadura.

La segona fase del procés participatiu instarà la població a proposar idees de noms per substituir els que es retiraran. Per dur a terme aquest procés s'ha constituït la comissió per a la substitució de noms de carrers segons la llei de memòria històrica, formada per la regidora de Cultura, representants de tots els partits polítics amb representació a l'Ajuntament, l'Associació per a la Memòria Històrica i Democràtica del Baix Llobregat, i l'arxiu municipal.

La iniciativa que ara es comença a concretar es va aprovar mitjançant una moció en el ple del novembre del 2015 amb el suport de totes les formacions menys Ciutadans, que va optar per l'abstenció al·legant que "no està disposada a obrir debats sobre la memòria" ni recordar "l'Espanya dels dos bàndols".●

Carlos Zanón

Hola, sóc jo

En el meu cas, oblideu-vos de Thompson o Chandler: tot el que sé de novel·la negra ho vaig aprendre al passadís de casa. Si demanava de quedar-me a jugar al pis d'un amic, em deien: "Fes bondat". Si estava amb una noia: "No li facis perdre el temps". Quan sortia a la nit "a què fer?" i quan tornava "¿ja ets aquí?". Sembla poc, però amb sis regles més Moisès es va fer unes taules. A la meva família les paraules semblava que eren fruit tant de la saviesa com del cansament. Pur *hardboiled*, per descomptat. Per això em fan mandra les presentacions. Mai no generen acció. Però sé que avui és una d'aquelles vegades que ho hauria d'intentar. Proveir una cosa ritual, útil, que no pesi.

Vejam. Vaig néixer, vaig viure i, tret que m'estavelli amb un avió, moriré al Guinardó, un barri dels afores de Barcelona. No per voluntat pròpia ni estimació pel barri, terra de tallers, bancs i bars amb gent que va entrar a celebrar el gol de Koeman i encara no n'ha sortit. Sinó que a la meva família el *no future* era sempre "no ho facis que cauràs". Així que continuo aquí, lligat al punyeter barri. Però conservo els meus somnis intactes. M'agradaria acabar els meus dies a Roma, en un palauet decadent, envoltat de coixins, plorat per amants, examants, fills, exfills, advocats, una girafa i un exemplar manuscrit de *Les fleurs du mal* a les mans. Però sé que acabaré a l'hospital de Vall d'Hebron envoltat d'una brigada bàsica dels meus, una ampolla d'aigua, un *Lecturas* i una infermera de nom Amparo. M'estic desviant. Presentar-se. La secció. Barcelona.

Aquesta ciutat i jo ens portem com les parelles gastades que s'agafen de la mà sense tocar-se

Potser hauria d'avançar que aquesta ciutat i jo ens portem com les parelles gastades que s'agafen de la mà sense tocar-se. És a dir, caiem malament però sense que la cosa vagi a més. Jo no li cremo contenidors i ella només m'organitza un dissabte al mes, sota la meva finestra, un espectacle de pallassos per a nens amb, pel que sembla, problemes d'audició. Per cert, no se sent riure mai els nens. En realitat, els pallassos aquests acolloneixen i molt. Sóc escriptor. Abans em dedicava a escriure. Em canso de seguida de tot, així que ja estic fart de ser escriptor i em ve molt de gust escriure. Us asseguro que no és cap contradicció. Si les teves novel·les passen a Barcelona se sobreentén que hi estàs vinculat per llaços estrets, el teu gran amor, aquella destrossa. No és el meu cas. Els meus problemes amb BCN obeeixen al fet que de nen baixàvem al Centre –i Barcelona només era el Centre– a la cavalcada, a El Corte Inglés i un Rambles-Golondrina-Porta Caeli al mes d'agost que ara estaria prohibit per la llei del Menor i amb els meus pares a Guantánamo. De nen no vaig tractar gaire amb Barcelona, i això es paga. D'adolescent i jove, anava a la *city* en mode ràtzia: begudes, noies, diners. Ja d'adult, la nostra relació va ser la que és. Ningú no va intentar res. Ella al seu lloc i jo al meu. Ja no canviarà pas. Crec que la meva presentació ha estat un desastre. En fi, hauria d'haver fet el que solc fer: "Hola, sóc jo". A la qual cosa em solen contestar: "Doncs no tens accent".